

Po stránke metodickej poukazujeme na to, že súčasne s takouto unifikáciou treba reformovať verejnú správu tiež v obore finančnom a odporúčame takú decentralizáciu ministerskej kompetencie, aby ministerstvo financií bolo iba vedúcim finančne politickým orgánom.

Pri ministerstve unifikačnom nech sú zriadené poradné odborné komisie.

Rezolúcia odboru pre právo zemeľské. delské.

Neodporúča sa, aby boli zriadené: nová kodifikačná komisia, nová komisia unifikáčná, recepčná, republikačná a prekladateľská, a to z toho dôvodu, že by sa reformné práce a tým unifikačné dielo triestly a navrhuje sa preto, aby komisia odporúčala, aby sa zotrvalo na doterajšej organizácii legislatívne — prípravných prác v obore práva zemeľského vzhľadom k tomu, že v obore noriem, spadajúcich do práva zemeľského je nutné prevádzkať prípravné práce unifikačné za súčasného rešpektovania tak zásady formálnej ako i vecnej unifikácie, ale i z čiastky zásady reformnerecepčnej, takže by ustanovenie zvláštnych komisií privodilo trieštenie matérie a nejednotnosť, čoho práve sa treba predovšetkým uvarovať. Tento záver opodstatňuje i návrh, že zvlášť pri unifikácii zemeľských zákonov treba prizerať na hospodársky oprávnené a odlišné záujmy regionálne, vyjadrované dosiaľ zemským zákonodarstvom, takže zásada úplnej materiálnej unifikácie bude pri značnej časti noriem, spadajúcich do práva zemeľského prevediteľná, len dotyčne ustanovení zásadných. Čo sa týka navrhovanej republikácie a preloženia noriem treba ešte podotknúť, že v obore práva zemeľského niet zákona, resp. nariadení, ktoré by bolo treba republikovať, resp., ktoré by doteraz neboli preložené a navrhuje sa preto, aby ani republikačná a prekladateľská komisia v obore práva zemeľského neboli zriaďované.

Pracovný odbor pre právo zemeľské navrhuje, unifikovať najmä tieto normy:

1. scelovanie pozemkov,
2. obmedzenie deliteľnosti pôdy,
3. delenie spoločných pozemkov,
4. zbavenie pôdy od dlhov,
5. úprava dedickej postupnosti u sedliackych usadlostí,
6. nájom a iné užívanie cudzej pôdy,
7. vodné právo,
8. melioračný úver,
9. ochrana poľného majetku,
10. ustanovenia o stráži zemeľskej,
11. lesný zákon,
12. predpisy o skúšobných taxách za

skúšky lesníckej a mysliveckej,

13. poľovný zákon,

14. rybársky zákon,

15. ochrana vtáctva a iných užitočných zvierat,

16. zákony veterinárne,

17. predpisy o preprave jatočných zvierat a zvieracích surovín,

18. predpisy o preprave jatočného dobytká,

19. zemeľské poistenie úrazové,

20. zaopatrenie zemeľcov pre prípad invalidity a staroby,

21. úprava pomerov zemeľského roľníctva.

Trolleybusy, železniční přepravní řád.

Nový železniční zákon č. 86/1937 stanoví v § 1, že jeho ustanovení se vztahují na dráhy (železnice), k nimž patří také lanové dráhy, visuté dráhy, jakož i trolleybusy a jiná dopravní zařízení drahám podobná. Doposud se na trolleybusy železniční zákon nevztahoval, a jelikož se na ně nevztahoval také zákon automobilový, platily pro odpovědnost za škody způsobené trolleybusy pouze obecné zásady všeobecného občanského zákoníka.

Doposud platil železniční přepravní řád vydaný vládním nařízením č. 144/1928 podle § 2, odst. 2 a § 3 zák. č. 110/1927 Sb. z. a n. o železniční přepravě. Tento zákon ovšem byl zrušen §em 209, odst. 2 nového železničního zákona č. 86/1937, takže by podle toho i železniční přepravní řád ztratil platnost. V § 85 nového železničního zákona jest vláda zmocněna, aby vládním nařízením vydala železniční přepravní řád, který upraví podmínky, za kterých železniční podniky provádějí vnitrozemskou dopravu. Dosud tento nový železniční přepravní řád vydán nebyl. Dokud se tak nestane, bude podle výslovného ustanovení § 209, odst. 3 nového železničního zákona nutno používat při provádění nového železničního zákona dosavadních předpisů, které upravují příslušné předměty, se změnami, které

snad vyplývají z ustanovení nového železničního zákona. Jest tedy nyní železniční přepravní řád č. 144/1928 sice neplatný, avšak přesto účinný do té doby, dokud nebude nahrazen jiným.

Kdyby byla bývala volena v § 209, odst. 3 nového železničního zákona jiná dikce, na př., že až do změny vládním nařízením platí dosavadní přepravní řád, bylo by ovšem sporno, zda není vláda tím zmocňována měniti předpisy dané samým zákonem. Z tohoto důvodu patrně byla volena dikce »dokud nebude vydána úprava vládním nařízením... užije se při provádění tohoto zákona dosavadních předpisů.« Bylo ovšem možno též postupovati jinak: Zákon nemusil vůbec míti v tomto směru přechodného ustanovení, a stačilo, kdyby současně se zákonem vydala vláda krátké vládní nařízení, jímž by stanovila, že dosavadní přepravní řád platí dále až do změny.

Útraty intervence při výkonu exekuce.

Prakse soudů při přisuzování útrat za intervenci při výkonu exekuce na svršky se velmi různí, takže věřitel nemá nikdy jistoty, zda mu útraty intervence přisouzeny budou či nebudou.

V prvním sešitě Sbírky rozhodnutí vrchních a krajských soudů jsou uveřejněna 4 rozhodnutí různých soudů (č. 84, 87, 88, 97), v nichž tyto soudy odmítly přisouditi věřiteli útraty intervence při výkonu exekuce, poněvadž šlo o pohledávky pod 1000 Kč; v jednom z těchto rozhodnutí (č. 88) tvrdí dokonce krajský soud civilní v Brně, že se vyvinul »usus forensis« tak, že vymáhaná pohledávka přesahující 1000 Kč sama sebou dává vymáhající straně jako intervenientce nárok na náhradu útrat, tedy, že při pohledávce pod 1000 Kč, není-li tu zvláštních důvodů, nemá intervenient nároku na náhradu útrat.

O tomto zvyku, o kterém mluví krajsky soud civilní v Brně, není však většině soudů ničeho známo a

tyto přisuzují útraty intervence i při pohledávkách pod 1000 Kč, aniž by bylo třeba uváděti zvláštních důvodů pro to, aby útraty intervence byly přisouzeny. A činí tak správně: Částka 1000 Kč není podle zákonného stavu žádnou hranicí, podle níž by právní řád rozlišoval pohledávky na méně a více důležité; takovou hranicí by mohla býti částka 500 Kč, podle níž se liší pohledávky t. zv. bagatelní, které jako méně významné, obmezuje c. ř. s. na projednání pouze v I. instanci (vyjímaje případy zmatečnosti).

Jde-li však o pohledávku nad 500 Kč, kterou zákon považuje za tak významnou, že spor o ní může býti projednáván ve 2 instancích, není důvodu k tomu, aby soudy považovaly ji pro věřitele za tak bezvýznamnou, že mu nepřiznávají útrat spojených s intervencí při výkonu exekuce, směřující ku jejímu vydobytí.

Podle § 74 ex. ř. má dlužník vymáhajícímu věřiteli k jeho žádosti nahraditi všechny jemu způsobené náklady na exekuční řízení, jichž bylo třeba k tomu, aby právo bylo uskutečněno. Tendence tohoto ustanovení jistě nesměřovala k tomu, aby část útrat spojených s vymáháním pohledávky musel si nésti věřitel sám. Že pak při výkonech exekucí bez intervence nedospěje se k uspokojivému výsledku, jest všeobecně známo. Zejména v dnešní době, když — zvláště v minulých letech — se počet exekucí tak rozmohl, zvykli si dlužníci i soudní vykonavatelé na exekuce bezvýsledné, zejména tam, kde již jednou exekuce bezvýsledná provedena byla; zpravidla jen intervenient objeví věci, které se u dlužníka nově vyskytly; vykonavatel bez intervenienta obvykle učiní pouze přístup ke stávajícímu zájemnému protokolu, anebo nezapaví ničeho; případy, kdy vykonavatel by provedl osobní prohlídku